

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: HJØLE-THAMES

Citation: Aakjær, Jeppe: "HJØLE-THAMES", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid94297/facsimile.pdf>
(tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

HJØLE-THAMES.

HAN bor derude ved Bysens Skjel,
 hvor Tidsierne voxer saa høje,
 hvor Følfod skygger alt Græs ihjel
 og sætter sin Lu i hans Trøje.
 Til daglig regnes han aldrig stort,
 men vent, til Høsten berammes,
 thi Ruglåden aabner sin videste Port —
 da gaar der skam Bud efter Thames.

Naar Tidsien forlængst har spredt sit Fug,
 han skrider en Dag over Toften;
 hans Sko har Ringe af Morg'ens Dugg,
 hans Lø han bærer paa Hoften;
 saa drøner hans Trad i den gamle Gaard;
 der kikkes fra Bryggers og Frammes,
 der bydes: Kom ind! og der nikkes: Godtaar;
 — for alle de venter paa Thames.

Saa bugner Bordet af Sul og Mad,
 det bedste som findes i Huset;
 Madmoderen topper Kartoffler paa Fad,
 og nytappet Øl staar i Kruset;
 og Gamlingen gumler og fylder sin Skrot;
 der prates og drikkes og drammes;
 og Husbonden tror, det skal svare sig godt.
 Hvor faar man en Høster som Thames. —

Da Thames har sluttet sit Bord med en Skraa,
 man ser ham til Arbejdet skride
 i sribede Ærmer og Buxer graa
 og Sokker kridende hvide.
 Hans Sind er muntert, hans Arm er skrap,
 hans Blod er den jydskes Stammes;
 hans Hjøle blinker med Duggen omkap,
 og Pigerne blinker til Thames.

Saa fortner det frem efter Høstens Skik,
 hvor Styrken flytter paa Foden:
 Kornblomsten drejer sit rædde Blik,
 og Rugen skjæiver ved Roden.
 Og Staalet bryder med krum Gevalt;
 selv Skræppen hentes og rammes;
 thi Thameses Hjøle bider paa alt,
 men intet bider paa Thames.

Ja, stram nu Remmen, du seige Knøs,
 og pas de buede Knage;
 vær virm med Kratten, du brune Tøs,
 og kik dig ikke tilbage!
 Thi Høstens Gjerning er ilde gjort,
 hvor ikke Senerne strammes,
 og dér med Ryg som en Ladeport
 i Bjørnestykke gaar Thames.

Sin Hue har han paa Neget lagt,
 og Skraaen, han tog efter Davre,
 han tygger med begge Kjæbers Magt,
 som Heste tygger paa Havre.
 Han ser med sit arbejdsstive Blik,
 hvor Straaene løsnes og læmmes,
 mens Solen sender ham Stik paa Stik
 og heder Skallen paa Thames.

— Har Maanen sig rejst bag Rugnegs Top,
 mens højere Kilderne risler,
 da vandrer Thames med ludende Krop
 dérud bag de strittende Tidsler.
 Han standser en Stund med sin Lø paa Lænd.
 Af Fjerskyer Østhimlen skrammes.
 — Nu skrider tusinde trætte Mænd
 mod mørke Hytter som Thames.

19/8 1906.